

SAUCEINS UZ PAKLAUSĪBU

Katrā sabata dienā baudi īpašu mīlestības mielastu ar Jēzu.

Reimars A.C.Šulcs

Piemini sabata dienu, ka tu to svētī. 2. Moz. 20:8

Gadījumā, ja tu jautā, vai mums joprojām nepieciešams svētīt sabatu, iedomājies sekojošu ainu svētdienas rīta dievkalpojumā:

Svētnīcas kreisajā pusē sēž māte ar trim bērniem. Vīra tur nav, jo viņam jāstrādā. Svētnīcas labajā pusē arī sēž māte ar trim bērniem kopā ar vīru, jo viņam svētdienā jāpielūdz Dievs. Kura aina dievam ir patīkamāka: mājas priestera pienākumus uzņēmusies sieviete pa kreisi, jeb vīrietis pa labi, kurš uzņēmis mājas priestera pienākumus?

NEPIECIEŠAMĪBA SVĒTĪT SABATU.

Tas pats Dievs, kurš mums lika iet un kristīt pavēlēja arī neatstāt savu sapulcēšanos. (Ēbr. 10:25.) Tas, kas ritenim ir rumba, kristietim ir sabata ievērošana. Labs indikators, lai zinātu, cik daudz Kristus dzīvība plūst cilvēkā, ir tas, kā viņš pavada savu sabatu. Tas parāda viņa dvēseli, vērtības, raksturu, prioritātes mīlestību uz Dievu un Viņa Vārdu vai tās trūkumu. Tas palīdz uzzināt par viņa ģimenes stiprumu un ļoti iespējams, ka tā varēsim paredzēt viņa pēcnācēju garīgo spēku. Kā no ratu rumbas iznāk spieķi un satur riteņa stīpu tā no kristieša sabata ievērošanas veida izriet darbi un domas, rīcība un reakcija. “Atceries sabata dienu, ka tu to svētī” (angļu tulk.).

Dievs liek atcerēties sabatu. Ko vārds “atcerēties” mums stāsta? Tas pavēsta, ka Izraēlam bija iepriekšējas zināšanas par sabatu, bet 430 gados Ēģiptē tās tika aizmirstas. “Atceries” vēl nozīmē, ka mums to nekad nevajag aizmirst. Paturi sabatu atmiņā!

Sabata atpūtas diena tika iedibināta 1.Moz.2:2 “un Dievs pabeidza septītajā dienā visus darbs, kādus viņš bija darījis, un atpūtās septītajā dienā no visa sava darba, ko bija darījis. Un Dievs svētīja septīto dienu un iesvētīja to par svētu dienu...”

Vai pirmais cilvēks Ādams bija jūds vai pagāns? Viņš bija pagāns. Ābrams, kurš dzīvoja vairāk kā 2000 gadus vēlāk, bija pirmais jūds. Tātad sabata institūcija nav jūdu institūcija, bet dievišķi iekārtota institūcija visai pasaulei. **Šī institūcija ir pateicoties Dieva gudrībai, ka cilvēks nebūs spējīgs pienācīgi viņam kalpot, ja vienā no septiņām dienām viņš nefokusējis pilnīgi uz to Kungu.** Sabata atpūta ir garīga, emocionāla un fiziska nepieciešamība. Frakcijas karalis reiz atmeta šo dienu un tikai pēc dažām nedēļām sabruka zirgi un ēzeļi, un cilvēks sabruka. Karalis nekavējoties atjaunoja sabatu. Atceries sabatu un atpūties tajā!

No 1. Mozus 2. nodaļas mēs arī mācāmies, ka Dievs svētīja un iesvētīja šo dienu. Šo dienu nav jāsvētī, tā jau ir svētīta. To nav jāiesvētī, tā jau ir iesvētīta. Viss, ko mēs varam darīt, ir laupīt tai svētību ar darbu, nesvētām lietām, domām aktivitātēm un rituāliem. Sabats jau ir svēts. Dievs saka: turi to svētu! (angļu tulk.). Uzsvars ir uz turēšanu.

KURA DIENA IR SABATS?

Kristietības ērā, par laimi, mums nevajag jautāt, kura no septiņām dienām ir sabats. Tas ir tikai izvēles jautājums par pielūgsmi sestdienā vai svētdienā. Tas ir tikai jautājums par septītās

Un tas ir neapstrīdami pareizi, ka mūsu sestdiena, mūsu septītā diena, sakrīt ar jūdu sabatu, kurā mūsu Kungs pielūdza (Mk.1:21; Lk.4:16,31;6:5,6.) un ar septīto dienu, kurā Dievs atdusējās pēc radīšanas.

Bet ir iespējams paturēt pareizo dienu, atsaucoties uz radīšanu, kas saskan ar 1. Moz. 2 nod., bet joprojām paturēt nepareizu teoloģiju attiecībā uz Jaunās Derības draudzi. Mums jāatceras, ka tad, kad Jēzus svētdienā, nedēļas pirmajā dienā, uzcēlās no mirušajiem, “vecās lietas ir pagājušas, redzi, viss ir tapis jauns (angļu tulk. 2. Cor. 5:17). Uzsvars uz radīšanas sabatu tagad ir nomainīs ar uzsvaru uz augšāmceltā Kristus sabatu. Patiesībā pirmā nedēļas

diena tagad kļuva zināma kā tā kunga diena. Apustulis Jānis Atklāsmes grāmatā stāsta: “Tā kunga dienā es biju aizrauts garā...” (Atkl.1:10). Tā kunga diena atbilst viņa augšāmcelšanai, jo tajā dienā Jēzus pierādīja sevi kā Kungu pār grēku, nāvi, visām varām un spēkiem debesīs un virs zemes (Kol.2:15). Šo augšāmcelšanās pirmo augļu gaidās visa radība kopš cilvēka grēkā krišanas bija nopūtusies ilgās pēc glābšanas. No šā brīža pavisam drīz pēc Vasarsvētkiem svētdiena sāka aizvietot sabatu kā kristiešu svinamā diena kā kristiešu sabats, kā mēs redzam sekojošajās Rakstu vietās: “Pirmajā nedēļas dienā, kad mēs bijām sanākuši maizi lauzt, Pāvils.. un runāja uz tiem...” (Ap. 20:7), un “Ikkatrā pirmajā nedēļas dienā, lai ikviens, cik bijis iespējams atlicināt, tur gatavībā...”

(1. Kor. 16:2).

Pirmais Lūks novērojums par kristiešiem draudzes dzimšanas dienā ir šāds: “Kopš Vasarsvētku dienas, draudzes pirmās dienas, visām doktrīnām bija jātiek skatītām caur apustuļu brillēm. Apustulis Pāvils kļuva par kristīgās teoloģijas galveno arhitektu. Pēc savas atgriešanās viņš aizgāja uz Arābiju. Šeit Svētais Gars progresīvi un pārpilnībā atklāja Pāvilam Kristus un Kristus doktrīnu galveno saturu kā to sludināt pagāniem. Viņa paša vārdiem runājot: “...Dievam labpatika savu Dēlu manī atklāt, lai es prieka vēsti par Viņu nestu pagānu tautām...Nedz nogāja uz Jeruzalemi...” (Gal.1:15-17).

Pāvils negribēja tīro kristīgo doktrīnu sabojāt ar kādu jūdu tradīciju, parašu un rituālu, kas kopš Kristus augšāmcelšanās bija zaudējusi savu vērtību. Un daļa no iznākuma bija, kā jau iepriekš minēts, viņa tikšanās ar kristiešiem nedēļas pirmajā dienā (Ap. 20:7). Pāvila mērķis, uz laiku satiekoties ar jūdiem viņu sabatā, bija vēlēšanās vest tos pie Kristus atzīšanas. (Ap.13:14,44)

Ir vērts atzīmēt, ka septītajā dienā, sestdienā, Kristus gulēja kapā. Pirmajā dienā Kristus uzcēlās. Kristietība ir ticība ne mirušam, bet dzīvam Kristum. Mēs esam izglābti nevis ar Kristus nāvi, bet ar viņa dzīvību, kā Pāvils raksta Rom. 5:10 : “mēs.. tikām salīdzināti ar Viņu Viņa Dēla nāvē, cik daudz vairāk, salīdzināti būdami tiksime izglābti Viņa dzīvībā.”

To dēļ, kurus satrauc Rom. 14:5-6, kur Pāvils saka: “...atzīmēsim”: 1) Pāvils šeit ļoti maigi runā uz jūdu kristiešiem, kuri joprojām ir saistīti ar vecajām jūdu tradīcijām; 2) vārds “vienādas” nav atrodamas visvecākajos grieķu manuskriptos.

Kopsavilkumā mēs esam noskaidrojuši, ka Dievs mūsu fizisko, emocionālo un garīgo vajadzību dēļ ir pavēlējis vienu dienu nedēļā atpūsties un nodarbināt sevi pilnīgi ar reliģiskiem vingrinājumiem.

Mēs esam noskaidrojuši, ka ir derīgi, ja diena kristiešu atpūtai un sevis veltīšanai reliģiskām aktivitātēm un atjaunotnei ir visiem viena un tā pati, lai cilvēki nepārtrauktu viens otru, bet gan drīzāk papildinātu, sanākot kopā. Tādēļ arī Pāvila vārdi: “Neatstājiet savu sapulcēšanos, kā daži paraduši.” (Ēbr. 10:25.)

Un beidzot mēs esam noskaidrojuši, ka, saskaņā ar Svētā Gara vadību, pirmā nedēļas diena ir kļuvusi par sapulcēšanās dienu un ka šai tradīcijai jātop ievērota līdz laiku beigām, kā Pāvils mūs uzmundrina sakot: “Tad nu brāļi, stāviet stipri, turēdami tās mācības, kuras esat smēlušies gan no mūs runām, gan no mūsu vēstules.” (2. Tes. 2:15.)

KĀDĀ VEIDĀ TURĒT SABATU SVĒTU?

Vispirms mēs turam sabatu svētu nestrādājot. Mēs nedz strādājam, nedz pabeidzam nedēļas darbu sabatā. Pavēle skan: “... tad nebūs tev nekādu darbu darīt, nedz tev, nedz tava dēlam, nedz tava meitai...” Vienu svētdienu savā mūžā es strādāju kā kravas automašīnas vadītājs. Līdz pat šim brīdim es to nožēloju. Tas ir tumšs mākonis, ko velns atkal un atkal man uzsūta. Kad es gāju koledžā un beidzu skolu, es nekad svētdienā nemācījos. Es nekad neļāvu saviem bērniem strādāt vai pildīt mājasdarbus svētdienā. Sabats nav tam paredzēts. Svētdienā es savus bērnus audzināju bez televizora. Sabats ir, lai mums būtu mīlestības mielasts ar Jēzu. Tas nav, lai ņemtu atpūtu no garīgām lietām. Svētdiena nav priekš savu iegribu apmierināšanas. Jā, pat svētdienu pēcpusdienas nevar pavadīt, apmierinot savu patiku. Ir tiešām vērts pārdomāt, vai to, ko vairums kristiešu skatās savos televizoros svētdienu pēcpusdienās, var uzskatīt par dievbijīgu vingrinājumu jeb miesas iekāru apmierināšanu, kas novājina viņu dvēseles.

“Kad tu atturi savu kāju no sabata pārkāšanas un nedari manā svētā dienā pēc savas patikas, bet nosauc dusas dienu par svētu prieku un par tā Kunga svēto dienu un to turi godā, neizlietodams to saviem ceļiem sava veikala nokārtošanai un tukšām valodām, tad tas Kungs

būs tavs prieks. Es tev vadīšu zemes augstumos un tev došu tava tēva Jēkaba mantojumu, jo tā Kunga mute to tā noteikusi.” (Jes. 58:13, 14.)

Patiešām sabats ir, lai mēs atpūstos no saviem darbiem, lai spoguļotos Dieva lielajā darbā, tas ir, lai lūgtu, pielūgtu, pārdomātu, koptu kristīgu draudzību, stiprinātu viens otru ticībā, studētu Dieva Vārdu, dziļāk iesakņotos mūžīgajos dzīvības avotos, sagatavotos nākamajās sešās dienās būt par lieciniekiem izstarot spožo un mirdzošo Jēzus gaismu.

DIEVS SVĒTĪS TOS, KURI TUR BAUŠĻUS.

Kad biju salīgts savam pirmajam darbam pēc koledžas kā pētnieks ASV sabiedrības veselības dienestā, es savu priekšnieku pirmo reizi satiku liftā. Kopā ar mums bija vēl kāds jauns cilvēks. Priekšnieks teica: “Jums, zēni, nāksies laiku pa laikam strādāt svētdienās, kad būsiet nokļuvuši kādam uz pēdām vai ja pirmdienā šīs pēdas jau būs pazaudētas.”

Es izmisīgi gaidīju savu pirmo algu, un mana sieva bija stāvoklī ar pirmo bērnu. Acumirkli es iedomājos sievu ar diviem vai trim mazajiem baznīcas solā, bet manis tur nav. Esmu darbā, jo man jāstrādā. Es sev teicu: “Patiesi, šis ir skats no elles. Tas nav veids kā audzināt kristīgu ģimeni, pārvaldīt kristīgu namu, no maniem pēcnācējiem paaudzi pēc paaudzes veidot Dieva svētos.” Es drīzāk gulēju ar savu sievu zem tilta, nekā apgānīšu to, ko Dievs ir nosaucis par svētu. Un tā es teicu savam priekšniekam: “Es svētdienās nestrādāju, bet pielūdzu.” Priekšnieks atbildēja teikdams: “Tad tu šeit nevari strādāt.” Es sacīju: “Jauki es dodos mājās.” Tad viņš pārdomāja un teica: “Labi, pagaidīsim, tad redzēsīm.” Es paturēju darbu, katru svētdienu godināju Dievu, un pēc gada priekšnieks man piedāvāja savu darbu – vadīt visu departamentu. Dievs mani bija tik ļoti svētījis, ka mans priekšnieks nevarēja atrast labāku cilvēku. Gods Dievam! Tu nekad neuzvarēsi, pārdodoties velnam.

VAI SABATA DARBĀ IR IZŅĒMUMI?

Mateja 12. ir sabata izņēmumu attiecībā uz darbu nodaļa: izsalkuši mācekļi rokās izberž graudus, Jēzus dziedina vīru ar nokaltušu koku, līdzība par avi, ko izvelk no bedres – tas viss sabatā. Faršzīji to visu uzskatīja par sabata pārkāpšanu. Bet Jēzus teica, ka tā tas nav, jo “...

kad jūs būtu sapratuši, ko tas nozīmē: Man patīk žēlastība un ne upuris, tad jūs nebūtu šos nevainīgos nosodījuši. Jo Cilvēka Dēls ir kungs arī par sabatu.” (7-8 p.)

Jēzus arī pieminēja, ka Dāvids bija nevainīgs, kad negāja saiešanas teltī un ēda skatāmās maizes, ko darīt viņam bija aizliegts.

Kā Dāvids zināja, ka bauslība nav domāta, lai noliegtu žēlastību, tāpat mēs zinām, ka žēlastības un līdzietības darbi sabatā nekad nebūs nepareizi. Jo Jēzus teica: “Sabats ir celts cilvēka dēļ un ne cilvēks sabata dēļ.” (Mk. 2:27.)

Mans draugs, turi sabatu svētu. Tas palīdzēs tavai sirdij, tavai ģimenei, tavai draudzei un tavai tautai.

ATCERIES SABATA DIENU UN TURI TO SVĒTU.